בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 10545/09

לפני:	כבוד השופטת מ' נאור כבוד השופט א' רובינשטיין כבוד השופטת א' חיות
המערערים:	1. מרדכי בטאן 2. מ.ר.ב.ו.ר בע"מ 3. סיגמה בע"מ
	נ ג ד
המשיבות:	1. INC 1988 INTEGRA MICROSYSTEMS 2. סיגמה פתרונות ארגינליים בע"מ
	ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב מיום 16.11.2009 בת"א 1863/08 על-ידי כב' השופט י' זפט
תאריך הישיבה:	כ"ה בכסליו התשע"ב (21.2.11)
בשם המערערים:	עו"ד רון אבנר; עו"ד תומר הנריק ריטרסקי
בשם המשיבות:	עו"ד לוי יוסף

חקיקה שאוזכרה:

חוק עוולות מסחריות, תשנ"ט-1999: סע' 5, לפרק ב'

חוק החברות, תשנ"ט-1999

חוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973: סע' 28(א)

חוק החוזים (תרופות בשל הפרת חוזה), תשל"א-1970: סע' 18(א)

פסקי דין של בית המשפט העליון שאוזכרו:

ספרות:

דניאל פרידמן, דיני עשיית עושר ולא במשפט (1998)
ג' שלו, דיני חוזים - החלק הכללי
מ' דויטש, עוולות מסחריות וסודות מסחר (תשס"ב)
א' ברק, פרשנות במשפט, כרך ב, פרשנות החקיקה (התשנ"ג)

כתבי עת:
יצחק עמית, "על חופש העיסוק והסוד", הפרקליט, כרך מא (תשנ"ג-תשנ"ד) 431
גד טדסקי, "סודות עסקיים", הפרקליט, כרך לה (תשמ"ג-תשמ"ד) 5

מיני-רציו:

* בימ"ש קמא לא ערך ולו בירור ראשוני בשאלה האם מאגר הלקוחות והספקים של חברת סיגמה אכן מהווה "סוד מסחרי" הראוי להגנה מהסוג שביקשו המשיבות. בימ"ש קמא אף נמנע מלנקוב ברשימת לקוחות/ספקים מסוימת הנושאת את "מטען הסודיות הדרוש" ולא תחם את האיסור במקום ובזמן. כמו כן לא דן בימ"ש קמא וממילא לא קבע כי קיימת עילה שמכוחה ניתן להורות על הצו שניתן בהיקף הגורף בו ניתן. במצב דברים זה, יש להורות על השבת הדיון לבימ"ש קמא.

* נזיקין – עוולות מסחריות – סוד מסחרי

* חוזים – תנאים – קביעתם

* חוזים – תנאים – תנאי מתלה

.

המשיבה 2 (להלן: סיגמה) עסקה בייבוא ובשיווק של רכיבים אלקטרוניים. הון מניותיה הוחזק ע"י המשיבה 1, שבשליטת ישראל הבר (להלן: אינטגרה והבר) וע"י המערערת 2, שבשליטת המערער 1 (להלן: מרבור ובטאן). כמו כן שימש בטאן כמנהל של סיגמה וכדירקטור בה. חלק ניכר מהרכיבים האלקטרוניים ששווקו ע"י סיגמה סופקו לה ע"י אינטגרה, ובגין רכישתם צברה סיגמה חוב לאינטגרה. בין סיגמה, אינטגרה ומרבור נערך הסכם להסדרת החוב. הוסכם, כי היה וסיגמה לא תשלם לאינטגרה את סכום החוב במועדים שנקבעו ותפר את ההסכם הפרה יסודית, יועברו כל מניותיה של מרבור לאינטגרה, ללא תמורה. להבטחת התחייבות זו חתמה מרבור על שטר העברת מניות, אשר הופקד בנאמנות בידי רו"ח. סיגמה לא שילמה את מלוא החוב, ושטר העברת המניות נמסר לאינטגרה. ערעור זה הוא על פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי, שקיבל בחלקה תביעה שהגישו סיגמה ואינטגרה וחייב את מרבור ובטאן למסור לידיהן את כל הציוד והמסמכים הקשורים בפעילות סיגמה, וכן אסר על מרבור ובטאן לעשות שימוש במאגר הלקוחות והספקים של סיגמה.

.

ביהמ"ש העליון קיבל את הערעור ככל שהוא מתייחס לצו האוסר על המערערים לעשות שימוש במאגר הלקוחות והספקים של סיגמה, והורה על השבת הדיון לביהמ"ש המחוזי על-מנת שיברר את שאלת קיומה של עילה משפטית למתן צו כאמור:

לטענת המערערים, הבר נמנע מלקיים את הבטחתו להפגיש את בטאן עם ספקים בארה"ב ולסייע בכך לפירעון חובה של סיגמה. לטענתם, הדבר עולה כדי הפרה יסודית של ההסכם. טענה זו דינה להידחות. אכן, בחקירתו אישר הבר את מתן ההבטחה האמורה טרם החתימה על ההסכם. יחד עם זאת, לא עלה בידי המערערים להוכיח שהצדדים התכוונו להעניק להבטחה זו תוקף מחייב במסגרת מערכת היחסים החוזית שנרקמה ביניהם. סיגמה התחייבה לשלם את חובה לאינטגרה במועדים מוגדרים וקבועים מראש והתחייבות זו, לרבות תוצאות הפרתה, קיבלו ביטוי מפורש בהסכם. הבטחתו של הבר, לעומת זאת, אינה נזכרת בהסכם ואין לה כל נקודת אחיזה בו ולו ברמז. שתיקת ההסכם בהקשר זה מקשה על קבלת עמדת המערערים בנדון, במיוחד בשים לב לכך שמטרת ההסכם הייתה להסדיר את מכלול הסכסוכים שנתגלעו בין הצדדים.

הוא הדין באשר לטענתם המרומזת של המערערים כי ההבטחה הנדונה היוותה למעשה תנאי מתלה לקיום ההסכם. אומנם, בנסיבות מסוימות יכול תוקפו של חוזה להיות כפוף להתקיימותו של תנאי מקדמי, אף שתנאי זה אינו נזכר בחוזה עצמו. יחד עם זאת, כבר נפסק כי תנאי מתלה, מפאת חשיבותו והשפעתו על קיום החוזה, מקומו הטבעי הוא בחוזה עצמו. משאין הוא מצוי בחוזה דרוש הסבר משכנע מדוע ייחשב הוא לתנאי שכל תוקף החוזה תלוי בו. במקרה דנן, אין בפי המערערים הסבר כלשהו מדוע אם אמנם סוכם על תנאי מתלה כאמור נמנעו הם מלכלול אותו בהסכם ומדוע חרף הימנעות זו יש לראות בהבטחתו של הבר משום תנאי להתחייבות החוזית המפורשת של סיגמה לפרוע את חובה לאינטגרה. כמו כן יש לדחות את הטענה לפיה הימנעות הבר מקיום הבטחתו עולה כדי סיכול האפשרות לקיום ההסכם.

נוכח האמור, בצדק קבע בימ"ש קמא כי יש לראות באינטגרה כבעלת זכות על מלוא המניות של סיגמה, ומנגד יש לראות במרבור כמי שחדלה להיות בעלת מניות בסיגמה. בהינתן מסקנתו האמורה, הוסיף ביהמ"ש וקבע כי אך ברור הוא שעל המערערים להשיב לסיגמה כל נכס השייך לה ומצוי בחזקתם. אין צורך להתערב בקביעתו זו של בימ"ש קמא. ברם, שונים הם פני הדברים בכל הנוגע לצו האוסר על המערערים לעשות שימוש במאגר הלקוחות ו/או הספקים של סיגמה.

מגבלה מעין זו יכולה להיות מוטלת רק מכוח עילה משפטית מוגדרת, ואין די באינטרס שיש לבעל דין במניעת התחרות כשלעצמה על-מנת להצדיקה. זאת בפרט בהינתן העובדה שהגבלת השימוש במידע מסחרי עלולה לגרור עמה פגיעה בלתי מבוטלת בחופש העיסוק ובחופש ההתקשרות בעסקאות. הגבלה כזו אף פוגעת באינטרס הציבורי לקידום תחרות חופשית. יתרה מכך, צו מניעה האוסר באופן גורף על בע"ד להתקשר עם צדדים שלישיים במסגרת פעילותו העסקית, עלול להעניק לבעל הדין שכנגד הלכה למעשה "זיכיון" להתקשרות

בלעדית עם אותם צדדים, וזאת מבלי שנשמעה עמדתם בנושא. בימ"ש קמא לא ציין מהי העילה המשפטית שמכוחה הוטל הצו. אין בהסכם הוראה בדבר הגבלת התחרות בין הצדדים או בדבר הגבלת השימוש במאגר הלקוחות והספקים של סיגמה, ומשכך אין עוגן הסכמי לצו.

לטענת המשיבות, מאגר הלקוחות של החברה הינו רכושה הפרטי, והמערערים אינם רשאים לעשות בו שימוש. טענה זו כנראה יוצאת מההנחה לפיה מאגר הלקוחות והספקים של החברה מהווה סוד מסחרי הראוי להגנה קניינית או מעיין-קניינית (ולמצער ל"הגנה נכסית") מפני השימוש בו ע"י צדדים שלישיים. אכן, בהשוואה לדיני הקניין הרוחני, דיני סודות המסחר גמישים וכוללניים באופיים, ובשל כך שמור להם תפקיד מרכזי בהגנה על האינטרס המסחרי שבמידע העסקי. אך אין בכך כדי לגרוע מהכלל לפיו גם הזכות לסודיות מסחרית נוצרת על יסוד התקיימות תנאים עובדתיים אובייקטיבים מסוימים. משכך, בע"ד המבקש הגנה על מידע עסקי נדרש להוכיח תחילה כי מידע זה עולה כדי סוד מסחרי בר-הגנה.

מסקנה זו יפה ביתר שאת מאז חקיקת חוק עוולות מסחריות. מידע עסקי בעל ערך כלכלי, ובכלל זה רשימת לקוחות וספקים, אינו זוכה כשלעצמו ובאופן מיידי להגנה המוענקת לסודות מסחריים מכוח הדין. על מבקש ההגנה להוכיח את התקיימות התנאים שבס' 5 לחוק. דויטש הסביר, כי רק כשרשימת הלקוחות או הספקים נושאת עמה את מטען הסודיות הדרוש, לאחר בדיקה הולמת, יש מקום לספק הגנה לרשימה במסגרת דיני סודות המסחר. במקרים אחרים, המשמעות של הקניית הגנה עלולה להיות יצירה פסולה של חיוב להימנע מתחרות. פסיקת ביה"ד הארצי לעבודה בדבר הקריטריונים שיש להוכיח על-מנת להראות כי רשימת לקוחות/ספקים עולה כדי "סוד מסחרי" מוגן, עשויה לשמש השראה.

במקרה דנן, לא ערך בימ"ש קמא ולו בירור ראשוני בשאלה האם מאגר הלקוחות והספקים של סיגמה אכן מהווה "סוד מסחרי" הראוי להגנה מן הסוג שביקשו המשיבות. בימ"ש קמא אף נמנע מלנקוב ברשימת לקוחות או ספקים מסוימת הנושאת עמה את "מטען הסודיות הדרוש" וכן לא תחם את האיסור במקום ובזמן. כמו כן לא דן בימ"ש קמא וממילא לא קבע כי קיימת עילה אשר מכוחה ניתן להורות על הצו שניתן בהיקף הגורף שבו ניתן. בנסיבות אלה, יש להורות על השבת הדיון לביהמ"ש המחוזי על-מנת שיברר את שאלת קיומה של עילה משפטית למתן הצו הנידון.

פסק-דין

השופטת א' חיות:

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, אשר קיבל בחלקה תביעה שהגישו המשיבות וחייב את המערערים

למסור לידיהן את כל הציוד והמסמכים הקשורים בפעילותה של המשיבה 2, סיגמה פתרונות אורגינליים בע"מ (להלן: סיגמה), וכן אסר על המערערים לעשות שימוש במאגר הלקוחות והספקים של סיגמה.

רקע עובדתי

1. סיגמה הינה חברה שעסקה בתקופה הרלוונטית בייבוא ובשיווק של רכיבים אלקטרוניים בישראל. במועדים הרלוונטיים להליכים דנן הוחזק הון מניותיה של סיגמה, בחלקים שווים, על-ידי המשיבה 1, INTEGRA MICROSYSTEMS (1988) INC שבשליטת ישראל הבר (להלן, בהתאמה: אינטגרה ו-הבר) ועל-ידי המערערת 2, מ.ר.ב.ו.ר בע"מ, שבשליטת המערער 1, מרדכי בטאן (להלן, בהתאמה: מרבור ו-בטאן). כמו כן שימש בטאן במועדים הרלוונטיים להליכים דנן כמנהלה בפועל של סיגמה וכדירקטור בה.

חלק ניכר מן הרכיבים האלקטרוניים אשר שווקו על-ידי סיגמה סופקו לה על-ידי אינטגרה, ובגין רכישת רכיבים אלו צברה סיגמה חוב לאינטגרה שהסתכם בסך של 450,000 דולר ארה"ב. ביום 2.4.2008 נערך בין סיגמה, אינטגרה ומרבור הסכם להסדרת החוב (להלן: ההסכם) ולפיו התחייבה סיגמה לשלם לאינטגרה סך של 450,000 דולר ארה"ב בעשרה תשלומים חודשיים שווים החל מיום 15.3.2008. בסעיף 1.2 להסכם נקבע כי:

> "היה והחברה [סיגמה] לא תעמוד בהתחייבויותה לשלם לאינטגרה את סכום החוב במועדים שנקבעו ותפר את ההסכם הפרה יסודית, יועברו כל מניותי[ה] של מרבור לאינטגרה, ללא תמורה".

להבטחת התחייבות זו ובהתאם למה שהוסכם בסעיף 1.2 הנ"ל, חתמה מרבור על שטר העברת מניות סיגמה שבבעלותה לידי אינטגרה (להלן: שטר העברת המניות); על הודעה בדבר התפטרותו של בטאן מדירקטוריון סיגמה; וכן על מכתב היעדר תביעות כלפי סיגמה. מסמכים אלה הופקדו בנאמנות בידי רואה החשבון קובי שטיימינץ (להלן: רו"ח שטיימינץ), אשר התחייב להעבירם לידי אינטגרה אם יקבל תצהיר מאת הבר כי החוב לא שולם על-ידי סיגמה בהתאם למוסכם. מנגד הוסכם כי ככל שסיגמה תקיים את התחייבויותיה לפירעון החוב כאמור יועברו כל המניות של אינטגרה בסיגמה לידי מרבור (סעיף 3 להסכם).

2. סיגמה שילמה לאינטגרה על-פי ההסכם את שלושת התשלומים הראשונים בסך של 45,000 דולר ארה"ב כל אחד, ואילו יתר התשלומים לא נפרעו על ידה. סיגמה אף לא נענתה לדרישותיה של אינטגרה לתשלום יתרת החוב ומשכך מסר רו"ח שטיימינץ בהתאם להוראת סעיף 1.2 להסכם את שטר העברת המניות לאינטגרה, לאחר שקיבל את תצהירו של הבר בדבר הפרת ההסכם. כמו כן, הגישו אינטגרה וסיגמה (להלן ביחד: המשיבות) תביעה לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בה עתרו לחייב את בטאן, מרבור והמערערת 3, חברת סיגמה (מ.ב) בע"מ (להלן: סיגמה מ.ב; וביחד: המערערים), למסור לידיהם את כל המסמכים, הרשומות, הפנקסים, המלאי, המחשבים, הרכבים והציוד הקבוע של סיגמה, וכן כל ציוד או מסמך הקשור בה. עוד עתרו המשיבות בתביעתן למתן צו קבוע האוסר על המערערים (ועל מי מטעמם) להתחרות בעסקיה של סיגמה, לנצל הזדמנויות עסקיות שלה ולעשות שימוש במאגר הלקוחות והספקים שלה.

בתביעתן טענו המשיבות כי בסמוך לאחר עריכת ההסכם באפריל 2008 התקשר בטאן עם חברת קאי טק סוכנויות והפצת רכיבים בע"מ (להלן: קאי טק) בהסכם העַסקה, לפיו התחייב להקים מחלקה שאליה יעביר את כל פעילותו העסקית. בתוך כך, התחייב בטאן לטענת המשיבות "לפרק ולסגור את חברת סיגמה בתוך 3 חודשים". עוד טענו המשיבות כי לאחר חתימת ההסכם ייסד בטאן את סיגמה מ.ב במטרה להטעות את לקוחותיה של סיגמה ולנשלה מנכסיה. במעשיו אלה, כך נטען, ניצל בטאן את מעמדו בסיגמה לצורך קידום מטרותיו האישיות, באופן העולה כדי הפרה של חובת האמונים ושל חובת תום הלב המוטלות עליו מכוח חוק החברות, תשנ"ט-1999, וכן כדי עוולות של גניבת עין, שקר מפגיע ותיאור כוזב על-פי חוק עוולות מסחריות, תשנ"ט-1999 (להלן: חוק עוולות מסחריות). בנסיבות אלה טענו המשיבות כי הסעדים שהתבקשו על-ידן נחוצים להמשך פעילותה של סיגמה ועל-מנת לאפשר לה, בין היתר, לגבות את החובות המגיעים לה מכלל לקוחותיה. המשיבות לא עתרו עם זאת לסעד כספי כלשהו מתוקף העילות שעליהן ביססו את תביעתן כאמור.

המערערים מצדם טענו כי עד תחילת שנת 2008 ניהל בטאן את סיגמה באופן בלעדי, אך בשלב זה החל הבר לנקוט פעולות שונות שנועדו לפגוע בפעילות החברה ולשפר את מעמדו לקראת ניהול משא ומתן לרכישתה. עוד טענו המערערים כי ההסכם הוכתב על-ידי בא כוחו של הבר והלכה למעשה נכפה על בטאן ומכל מקום, המצב אליו נקלעה סיגמה נבע ממעשיו של הבר, אשר הפר את התחייבותו להפגיש את בטאן עם ספקים שונים בארה"ב שההתקשרות עמם אמורה הייתה לסייע לסיגמה לפרוע את חובותיה לאינטגרה על-פי ההסכם. לטענת המערערים, בכך סיכל הבר את

התחייבויותיה של סיגמה כלפי אינטגרה וממילא אין הוא זכאי להיבנות מתוצאות מעשיו בהקשר זה.

פסק דינו של בית משפט קמא

3. בפסק דינו מיום 16.11.2009 קיבל בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' סגן הנשיא י' זפט) את התובענה באופן חלקי. בית המשפט קבע כי אין ממש בטענתו של בטאן לפיה הוא חתם על ההסכם בכפיה, בציינו כי בא-כוחו של בטאן היה שותף לעריכת ההסכם; כי בטאן חתם באופן אישי על ההסכם כערב להתחייבויותיה של מרבור ושל סיגמה; וכן כי לאחר כריתת ההסכם פעל בטאן לשלם שלושה תשלומים על-פיו וייחס את הפסקתם לכך שלא הצליח לגבות את חובות החברה מלקוחותיה. בית המשפט הוסיף ודחה את טענת המערערים לפיה הימנעותו של הבר מלקיים את התחייבותו לסייע לסיגמה ולבטאן להתקשר עם ספקים בארה"ב, עולה כדי הפרה יסודית של ההסכם. בהקשר זה ציין בית המשפט כי הגם שהבר אישר בחקירתו את גרסתו העובדתית של בטאן בהקשר זה, הבטחותיו של הבר אינן נזכרות בהסכם שנערך בין הצדדים וממילא אין לומר שאי-קיומן עולה כדי הפרה יסודית המקנה למרבור זכות לביטולו. מכל מקום, כך ציין בית המשפט, מרבור או בטאן לא נקטו בהליכים כלשהם לביטול ההסכם ומכאן שהיה עליהם להמשיך ולפעול על-פיו. נוכח מסקנה זו הוסיף בית המשפט וקבע כי:

> "משנמצא שהחברה [סיגמה] לא שילמה לאינטגרה את מלוא החוב במועדים שנקבעו לכך, זכאית הייתה אינטגרה לקבל לידיה את שטר העברת מניות החברה [סיגמה] שהיו בידי מרבור ואת הודעתו של בטאן על התפטרותו מדירקטוריון החברה [סיגמה]. משכך נעשה, יש לראות באינטגרה

> כבעלת זכות על מלוא המניות המונפקות של החברה [סיגמה] ומנגד יש לראות במרבור כמי שחדלה להיות בעלת מניות בחברה [סיגמה] ובבטאן כמי שחדל להיות דירקטור בחברה [סיגמה]" [ההדגשה הוספה].

זאת, כך ציין בית המשפט, אף אם טרם הושלמו ההליכים הנדרשים על-פי דין להעברת המניות או להתפטרות בטאן מן הדירקטוריון של סיגמה.

עוד קבע בית המשפט כי על המערערים להשיב לסיגמה כל נכס השייך לה והמצוי בחזקתם, בציינו כי בטאן ממילא הסכים בחקירתו להחזיר לידי המשיבות "מסמכים, מלאי, זכות לגביית חובות לקוחות החברה ורכב של החברה". יחד עם זאת, בהדגישו כי ההסכם שנערך בין הצדדים לא כלל כל הוראה אשר יש בה כדי להגביל את פעילותם העסקית של המערערים וכי התחייבות בעניין זה לא הוצגה בפניו, קבע בית המשפט כי אין הוא רואה בסיס חוקי לאסור על בטאן או על מרבור להתחרות בסיגמה, כל עוד תחרות זו תיעשה במגבלות הדין ומבלי שבטאן או מרבור פועלים תוך הטעיית הלקוחות לחשוב שהשירותים שהם נותנים או המוצרים שהם מספקים הינם של סיגמה או קשורים אליה. משכך הוסיף בית המשפט וקבע כי המשיבות זכאיות רק לחלק מן הסעד השני אשר לו עתרו, ואסר על המערערים או על מי מטעמם לעשות שימוש במאגר הלקוחות או הספקים של סיגמה. התוצאה האופרטיבית של פסק הדין בלשון בית המשפט המחוזי הייתה, אפוא, זו:

> "1. הנני מחייב את [המערערים] למסור [למשיבות] את כל המסמכים, הרשומות, הפנקסים, המלאי, המחשבים, הרכבים, הציוד הקבוע וכל ציוד ו/או מסמך הקשור ב[סיגמה].

> 2. הנני אוסר על [המערערים] ו/או מי מטעמם ו/או ובעבורם לעשות שימוש במאגר הלקוחות ו/או הספקים של [סיגמה]."

כמו כן חייב בית המשפט את המערערים לשלם למשיבות הוצאות משפט ושכר טרחת עורך-דין בסך של 25,000 ש"ח, בצירוף מע"מ.

4. להשלמת התמונה יצוין כי לאחר הגשת התביעה דנן הגישה אינטגרה נגד סיגמה ובטאן תביעה כספית בסדר דין מקוצר בבית משפט השלום בתל אביב-יפו לתשלום סך של 1,190,700 ש"ח (תא"ק 9955-09-09 [פורסם בנבו]). בפסק דינו מיום 23.5.2010 דחה בית משפט השלום (כב' השופטת ע' רביד) את בקשת הרשות להתגונן שהגיש בטאן, וחייב את סיגמה (שלא ביקשה להתגונן) ואת בטאן יחד ולחוד לשלם לאינגטרה את מלוא סכום התביעה בצירוף הפרשי הצמדה וריבית. ערעור שהגיש בטאן על פסק דינו של בית משפט השלום התקבל בהסכמת הצדדים בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 8.1.2011 ובו נקבע כי הדיון בתביעת אינטגרה יוחזר לבית משפט השלום - שם תינתן לבטאן רשות להתגונן בכפוף לתנאים שונים (ע"א 8524-07-10, [פורסם בנבו] כב' סגנית הנשיא א' קובו וכב' השופטות מ' רובינשטיין וע' צ'רניאק), והיא תתברר לגופה.

עוד יצוין כי בד בבד עם הערעור דנן הגישו המערערים בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין נושא הערעור אך בקשתם נדחתה (ראו החלטת כב' השופט נ' הנדל מיום 5.7.2010).

5. בפתח טיעוניהם מדגישים המערערים כי הערעור מתייחס בעיקרו לצו הקבוע שניתן על-ידי בית משפט קמא ולפיו נאסר עליהם (ועל מי מטעמם) לעשות שימוש במאגר הלקוחות והספקים של סיגמה. לטענתם, כלל לא התנהל דיון ענייני בסוגיות הצריכות הכרעה בהקשר זה, וממילא לא הוברר משמעותן המסחרית הייחודית של רשימת הספקים והלקוחות הנדונה ולא הוכח כי רשימה זו עולה כדי סוד מסחרי או כי המערערים עשו בה שימוש שלא כדין. כמו כן, מדגישים המערערים כי משמעותו המעשית של הצו האמור הינה הגבלת עיסוקו של בטאן בתחום המקצועי שבו עסק לאורך זמן טרם האירועים הנדונים, וכי יש בו כדי לרוקן מתוכן את קביעתו של בית המשפט לפיה אין כל "בסיס חוקי לאסור על בטאן ו/או מרבור להתחרות ב[סיגמה]". נוכח האמור, ובייחוד בהינתן העובדה שהגבלת השימוש ברשימת הלקוחות והספקים של סיגמה לא נתחמה בזמן או במקום, סבורים המערערים כי הצו שניתן פוגע באופן לא מידתי בחופש העיסוק ובחופש ההתקשרות שלהם, ולטענתם הגבלה זו אינה מגינה על כל אינטרס לגיטימי של המשיבות.

המערערים מוסיפים וטוענים כי פסק הדין ניתן מבלי שהתבררה לאשורה "מהות הסכסוך העסקי שבין הצדדים" וכן לא התבררו לאשורן התחייבויותיהם ההדדיות. המערערים מלינים על האופן שבו ניהל בית משפט קמא את דיון ההוכחות ובפרט הם מלינים על כך שבית המשפט לא נתן משקל מספיק לעובדה שהבר הפר את התחייבותו להפגיש את בטאן עם ספקים בארה"ב שההתקשרות עמם אמורה הייתה לאפשר את המשך פעילותה של סיגמה ואת פירעון חובותיה על-פי ההסכם. לטענתם, הימנעותו של הבר מלקיים הבטחה זו עולה כדי הפרה יסודית של ההסכם ולמצער

כדי סיכול האפשרות לקיימו (לביסוס טענותיהם בהקשר זה מפנים המערערים להוראת סעיף 28(א) לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973 (להלן: חוק החוזים (חלק כללי)); וכן להוראת סעיף 18(א) לחוק החוזים (תרופות בשל הפרת חוזה), תשל"א-1970 (להלן: חוק החוזים (תרופות)). לבסוף טוענים המערערים כי בית משפט קמא לא ייחס כל משקל לעובדה שהסעד שעתרו לו המשיבות בעניין מסירת המסמכים והציוד הקשורים בפעילותה של סיגמה, לא היה נחוץ כלל בנסיבות העניין הואיל וסעד זה היה בהישג ידן מתוקף הסכמת המערערים גם ללא פנייה לבית המשפט.

6. המשיבות טוענות מנגד כי קביעתו של בית משפט קמא לפיה חויבו המערערים למסור את כל רכושה ומסמכיה של סיגמה שהיו ברשותם, היא קביעה נכונה המבוססת היטב בהוראות ההסכם מיום 2.4.2008 והוא הדין, לטענת המשיבות, גם בכל הנוגע לצו האוסר על המערערים לעשות שימוש במאגר הלקוחות והספקים של סיגמה. לגישתן של המשיבות מאגר זה מהווה חלק מרכושה הפרטי של סיגמה והסעד שניתן בהקשר זה מוצדק ביתר שאת משהוכח כי בטאן הקים חברה מתחרה אליה הבריח את כל פעילותה העסקית ונכסיה ובכך ביקש לחסלה. עוד מדגישות המשיבות כי הצו שניתן על-ידי בית משפט קמא הינו סעד חלקי בלבד, המאזן באופן ראוי בין זכות הקניין שלהן ובין חופש העיסוק של המערערים.

המשיבות מוסיפות וטוענות כי אין לקבל את טענת המערערים לפיה הצו בדבר איסור השימוש במאגר הלקוחות והספקים של סיגמה ניתן מבלי שנעשה כל בירור לגבי הסכסוך העסקי שהתגלע בין הצדדים ולבסוף הן טוענות כי יש לדחות את טענת המערערים כאילו הבר הפר את ההסכם או סיכל את האפשרות לקיימו משנמנע מלסייע לבטאן ביצירת קשרים עם ספקים בארה"ב. זאת, משום

שהתחייבותו הנטענת של הבר אין לה זכר בהסכם וכן נוכח העובדה שבטאן לא פעל בשום שלב לביטולו של ההסכם מטעם זה.

להשלמת התמונה יצוין כי בדיון שהתקיים בפנינו ביום 21.12.2011, נתנו המשיבות את הסכמתן לצמצום תחולת הצו שעניינו בהגבלת השימוש במאגר הלקוחות והספקים של סיגמה כך שיתפרש על רשימה מוגדרת של עשרים ושניים לקוחות וספקים ובאופן שתוקפו יוגבל למשך שלוש שנים מיום 1.1.2011. אך המערערים לא היו נכונים להגיע להסכמה על בסיס זה ומשכך יש להכריע בערעור לגופו.

דיון והכרעה

7. סיגמה לא פרעה את מלוא החוב בהתאם להסכם ועל כך אין חולק. אולם, לטענת המערערים אין בכך כדי להוביל למסקנה שאליה הגיע בית משפט קמא ולפיה מחויבת מרבור להעביר את כל מניות סיגמה שבבעלותה לידי אינטגרה, בהתאם להוראת סעיף 1.2 להסכם. זאת, נוכח הימנעותו של הבר מלקיים את הבטחתו להפגיש את בטאן עם כחמישה עשר ספקים בארה"ב ולסייע בכך לפרעון חובה של סיגמה בהתאם להסכם. לטענת המערערים, מעשיו אלה של הבר עולים כדי הפרה יסודית של ההסכם ולמצער כדי סיכול האפשרות לקיימו.

טענת המערערים בהקשר זה דינה להידחות. אכן, בחקירתו בבית משפט קמא אישר הבר את מתן ההבטחה האמורה, באומרו "הבטחתי לו [לבטאן] לפני שחתמנו את ההסכם שאני אעזור לו ולחברת פיניקס שהוא הקים ליצור קשרים עם הספקים שלי כדי שברגע שישולם כל החוב והוא יקבל את כל המניות, יהיה לו מקור

חליפי לרכישת רכיבים. עשיתי זאת על מנת לעזור לסיגמה כדי שהיא תעזור לו לשלם את החוב" (פרוטוקול הדיון מיום 10.9.2009, עמ' 18, שורות 23-25). יחד עם זאת, סבורני כי בנסיבות המקרה דנן לא עלה בידי המערערים להוכיח שהצדדים התכוונו להעניק להבטחה זו תוקף מחייב במסגרת מערכת היחסים החוזית שנרקמה ביניהם. בהקשר זה יש להדגיש כי סיגמה התחייבה בהסכם לשלם את חובה לאינטגרה במועדים מוגדרים וקבועים מראש והתחייבות זו, לרבות תוצאות הפרתה קיבלו ביטוי מפורש בהסכם שנערך בין הצדדים. הבטחתו של הבר לעומת זאת אינה נזכרת בהסכם ואין לה כל נקודת אחיזה בו ולו ברמז (השוו: אהרן ברק פרשנות במשפט כרך רביעי - פרשנות החוזה 233-235 (2001)). שתיקת ההסכם בהקשר זה מקשה על קבלת עמדת המערערים בנדון, במיוחד בשים לב לכך שמן התמונה שנפרשה בפנינו עולה כי מטרתו של ההסכם הייתה להסדיר את מכלול הסכסוכים שנתגלעו בין הצדדים עד אותה העת. כך, בסעיף 7.6 להסכם נכתב כי "הסכם זה ממצה את כל ההסכמות בין הצדדים לו וכל הסכם, סיכום, הבנה או התחייבות, בין כתב ובין בעל פה, שנעשו [עובר] לחתימת הסכם זה, הינם בטלים ומבוטלים". במצב דברים זה, ובהינתן קביעתו של בית משפט קמא (אשר עליה אין המערערים משיגים בפנינו) כי ההסכם לא נחתם בכפייה וכי בא-כוחו של בטאן היה שותף לעריכתו, נדרש הסבר משכנע ביותר מדוע הבטחתו המוקדמת של הבר, אשר עתה מבקשים להציגה כבריח התיכון וכנקודת המשען של ההסכם כולו, אינה נזכרת בהסכם ולו ברמז. הנטל להוכיח שהצדדים התכוונו להעניק להבטחתו של הבר תוקף חוזי מחייב, אינו נטל של מה בכך בנסיבות אלה ואותו לא עלה בידי המערערים להרים. על כן, צדק בית משפט קמא בקובעו כי הימנעותו של הבר מלקיים את הבטחתו אינה עולה כדי "הפרה של ההסכם ובוודאי לא הפרה יסודית שאפשר שהיה בה כדי להקנות למרבור זכות לביטול ההסכם". יתרה מכך,

אפילו ניתן היה לראות באי קיום ההבטחה האמורה משום הפרה יסודית של ההסכם, אין הוא מתבטל מאליו ומשלא נקטו מרבור או בטאן בהליכים כלשהם לביטולו ואף פעלו לביצוע שלושה מן התשלומים על פיו, אין בידיהם להסתמך על ההפרה הנטענת להצדקת אי-קיום ההסכם על ידם.

8. הוא הדין באשר לטענתם המרומזת של המערערים (המשתמעת מהסתמכותם על הוראת סעיף 28(א) לחוק החוזים (חלק כללי)), כי ההבטחה הנדונה היוותה למעשה תנאי מתלה לקיום ההסכם, וכי משנמנע הבר מלקיימה אין הוא זכאי להסתמך על תוצאות מעשיו בהקשר זה. אומנם, בנסיבות מסוימות יכול תוקפו של חוזה להיות כפוף להתקיימותו של תנאי מקדמי, אף שתנאי זה אינו נזכר בחוזה עצמו. תנאי מתלה כזה ניתן להסיק מאומד דעתם של הצדדים כפי שזו נלמדת מהתנהלותם טרם כריתת החוזה (גבריאלה שלו דיני חוזים - החלק הכללי 475 (2005) (להלן: שלו)). יחד עם זאת, כבר נפסק כי:

> "תנאי מתלה, מפאת חשיבותו והשפעתו על קיום החוזה, מקומו הטבעי הוא בחוזה עצמו. משאין הוא מצוי בחוזה דרוש הסבר משכנע מדוע ייחשב הוא לתנאי שכל תוקף החוזה תלוי בו" (ע"א 635/84 עידן נ' גרדי, פסקה 5 ([פורסם בנבו], 15.7.1987). כן ראו והשוו: ע"א 22/63 בן-ציון נ' אזולאי, פ"ד יז(3) 1410, 1418 (1963); ע"א 545/79 בראונר נ' דיאמסלס פ.ו.ב.א, פ"ד לח(2) 191, 198 (1984); ע"א 5757/97 אליהו, חברה לביטוח בע"מ נ' חמאדה, פ"ד נג(5) 849, 862-863 (1999).

במקרה דנן, אין בפי המערערים הסבר כלשהו מדוע אם אמנם סוכם על תנאי מתלה כאמור נמנעו הם מלכלול אותו בהסכם ומדוע

חרף הימנעות זו יש לראות בהבטחתו של הבר משום תנאי להתחייבות החוזית המפורשת של סיגמה לפרוע את חובה לאינטגרה.

כמו כן יש לדחות את הטענה לפיה הימנעותו של הבר מקיום הבטחתו עולה כדי סיכול האפשרות לקיום ההסכם, כמשמעות הדבר בסעיף 18(א) לחוק החוזים (תרופות). בהקשר זה די אם נציין כי טענת הסיכול הועלתה על-ידי המערערים בשפה רפה, והיסודות הנדרשים לביסוסה לא הוכחו כלל (לעניין זה ראו שלו, 627-641).

נוכח האמור עד כה, ובהינתן הוראת סעיף 1.2 להסכם, בצדק קבע בית משפט קמא כי "יש לראות באינטגרה כבעלת זכות על מלוא המניות המונפקות של [סיגמה] ומנגד יש לראות במרבור כמי שחדלה להיות בעלת מניות ב[סיגמה] ובבטאן כמי שחדל להיות דירקטור [בה]".

9. בהינתן מסקנתו האמורה, הוסיף בית המשפט וקבע כי "אך ברור הוא שעל [המערערים] להשיב ל[סיגמה] כל נכס השייך [לה] ומצוי בחזקתם". לטענת המערערים סעד זה לא היה נחוץ בנסיבות העניין נוכח הסכמתו של בטאן להחזיר למשיבות "מסמכים, מלאי, זכות לגביית חובות לקוחות החברה ורכב של החברה". כך או כך, אין צורך להתערב בקביעתו זו של בית משפט קמא.

שונים הם פני הדברים בכל הנוגע לצו האוסר על המערערים "לעשות שימוש במאגר הלקוחות ו/או הספקים של [סיגמה]". למותר לציין כי מגבלה מעין זו יכולה להיות מוטלת אך ורק מכוח עילה משפטית מוגדרת, וכבר נקבע כי אין די באינטרס שיש לבעל דין במניעת התחרות כשלעצמה על-מנת להצדיקה (השוו ע"א

AES System Inc 6601/96. נ' סער, פ"ד נד(3) 850, 873 (2000) (להלן: עניין סער)). זאת, בפרט בהינתן העובדה שהגבלת השימוש במידע מסחרי עלולה לגרור עמה פגיעה בלתי מבוטלת בחופש העיסוק ובחופש ההתקשרות בעיסקאות, הנגזר ממנו. הגבלה כזו אף פוגעת באינטרס הציבורי לקידום תחרות חופשית (ראו: עניין סער, 862-864; דנ"א 4465/98 טבעול (1993) בע"מ נ' שף-הים (1994) בע"מ, פ"ד נו(1) 56, 78-80 (2001) (להלן: עניין טבעול); ע"ע (ארצי) 80/08 דאטא פול בע"מ נ' יניב טכנולוגיות מדיה בע"מ, פסקאות 22-23, לפסק דינו של השופט ש' צור ([פורסם בנבו], 7.10.2010) (להלן: עניין דאטא פול). לחשיבותם של התחרות החופשית וחופש העיסוק ראו גם רע"א 371/89 ליבוביץ' נ' א. את י. אליהו בע"מ, פ"ד מד(2) 309, 327-328 (1990)). יתרה מכך, צו מניעה האוסר באופן גורף על בעל דין להתקשר עם צדדים שלישיים במסגרת פעילותו העסקית, עלול להעניק לבעל הדין שכנגד הלכה למעשה "זיכיון" להתקשרות בלעדית עם אותם צדדים, וזאת מבלי שנשמעה עמדתם בנושא (יצחק עמית "על חופש העיסוק והסוד המסחרי (בעקבות דב"ע נ"ג/3-17 טועמה נ' טכנו-גומי ליסיצקי בע"מ ובג"ץ 1683/93 יבין פלסט בע"מ נ' ביה"ד הארצי לעבודה בירושלים) [פורסם בנבו]" הפרקליט מא 431, 437 (1994) (להלן: עמית)).

בית משפט קמא לא ציין בפסק הדין מהי העילה המשפטית אשר מכוחה הוטל הצו האוסר על המערערים לעשות שימוש במאגר הלקוחות והספקים של סיגמה. ממילא לא נערך כל דיון בשאלת התקיימותם של התנאים הנדרשים לצורך ביסוסה של עילה כאמור בנסיבות המקרה דנן. כזכור, אין בהסכם הוראה בדבר הגבלת התחרות בין הצדדים או בדבר הגבלת השימוש במאגר הלקוחות והספקים של סיגמה ומשכך אין עוגן הסכמי לצו האיסור שהוטל

(השוו למשל: ע"א 1371/90 דמתי נ' גנור, פ"ד מד(4) 847 (1990); עניין סער; עניין טבעול).

10. המשיבות טוענות בהקשר זה כי "מאגר הלקוחות של החברה הינו רכושה הפרטי ... והמערערים אינם רשאים לעשות בו שימוש" (סעיף 9 לסיכומי המשיבות. ההדגשה הוספה). טענה זו, כך נראה, יוצאת מן ההנחה לפיה מאגר הלקוחות והספקים של החברה מהווה סוד מסחרי הראוי להגנה קניינית או מעיין-קניינית (ולמצער ל"הגנה נכסית") מפני השימוש בו על-ידי צדדים שלישיים (ראו והשוו: מיגל דויטש עוולות מסחריות וסודות מסחר 94, 307-373 (2002) (להלן: דויטש); ע"א 9046/96 בן ברוך נ' תנובה - מרכז שיתופי לשיווק תוצרת חקלאית בישראל בע"מ, פ"ד נד(1) 625, 633-634 (2000) (להלן: עניין בן ברוך); בג"ץ 1683/93 יבין פלסט בע"מ נ' בית הדין הארצי לעבודה בירושלים, פ"ד מז(4) 702, 706-707 (1993); ע"א 1142/92 ורגוס בע"מ נ' כרמקס בע"מ, פ"ד נא(3) 421, 431-429 (1997) (להלן: עניין ורגוס); עניין סער, 874; רע"א 5768/94 א.ש.י.ר. יבוא יצור והפצה נ' פורום אביזרים ומוצרי צריכה בע"מ, פ"ד נב(4) 289, 427 (1998); עע"מ 10845/06 שידורי קשת בע"מ נ' הרשות השניה לטלוויזיה ורדיו, פסקה 74 ([פורסם בנבו], 11.11.2008); דניאל פרידמן, דיני עשיית עושר ולא במשפט 503-504 (מהדורה שנייה, 1998); גד טדסקי "סודות עסקיים" הפרקליט לה 5 (1984). על האבחנה שבין "זכות קניינית" ו"זכות רכושית" בהקשר הנדון ראו: M. Deutch "The Property Concept of Trade Secrets in Anglo-American Law: An Ongoing Debate" 31 U. OF RICH. L. REV. 313, 321 (1997); דויטש, 313-314).

אכן, בהשוואה לדיני הקניין הרוחני המציבים בדרך כלל דרישות פורמאליות כתנאי ליצירת הזכות, דיני סודות המסחר הינם "גמישים וכוללניים באופיים" ובשל כך שמור להם תפקיד מרכזי

בהגנה על האינטרס המסחרי שבמידע העסקי. יחד עם זאת, אין בכך כדי לגרוע מן הכלל לפיו גם "הזכות לסודיות מסחרית נוצרת על יסוד התקיימותם של תנאים עובדתיים אובייקטיבים מסויימים" (דויטש, 282), ומשכך בעל דין המבקש מבית המשפט הגנה מן הסוג שביקשו המשיבות על מידע עסקי נדרש להוכיח תחילה כי מידע זה אכן עולה כדי סוד מסחרי בר-הגנה. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו על-ידי נשיא בית הדין הארצי לעבודה ס' אדלר בע"ע 164/99 פרומר וצ'ק פוינט - רדגארד בע"מ, [פורסם בנבו] פד"ע לד 294 (1999):

> "'סוד מסחרי' אינו מילת קסם. על מעסיק הטוען לקיומו של 'סוד מסחרי' להוכיח את קיומו. היינו, עליו לתאר ולפרט מהו הסוד. אין להסתפק בתיאור כללי או בטענה כללית על קיומו של 'סוד', כפי שאירע במקרה דנן, אלא יש להצביע לדוגמה על תוכנה, פורמולה, נוסחה מסוימת, רשימת לקוחות מסוימת, תהליך מסוים וכו'. במסגרת הוכחת ה'סוד המסחרי' על המעסיק הקודם להוכיח גם את היקפו ואת הזמן שעליו להיוותר בגדר 'סוד'. יתרה מזו, על המעסיק הקודם להוכיח, כי מדובר ב'סוד' וכי הוא נקט באמצעים סבירים במטרה להבטיח את שמירת הסוד המסחרי" (עמ' 320 לפסק הדין).

מסקנה זו יפה ביתר שאת מאז חקיקתו של חוק עוולות מסחריות, אשר במסגרתו מעוגנות כיום חלק נכבד מן העילות המשפטיות העשויות להצמיח סעד לבעל דין המחזיק במידע מסחרי. כך, על-מנת ליהנות מן ההגנה המוענקת לבעלים של סוד מסחרי בהתאם לפרק ב' של החוק האמור, נדרש בעל דין להוכיח כי המידע המדובר עולה כדי "סוד מסחרי" כהגדרתו בסעיף 5 לאותו החוק הקובעת:

> "'סוד מסחרי', 'סוד' - מידע עסקי, מכל סוג, שאינו נחלת הרבים ושאינו ניתן לגילוי כדין בנקל על ידי אחרים, אשר סודיותו מקנה לבעליו יתרון עסקי על פני מתחריו, ובלבד שבעליו נוקט אמצעים סבירים לשמור על סודיותו".

הנה כי כן, מידע עסקי בעל ערך כלכלי - ובכלל זה רשימת לקוחות וספקים כגון זו הנדונה בעניינו - אינו זוכה כשלעצמו ובאופן מיידי להגנה המוענקת לסודות מסחריים מכוח הדין. לצורך כך על מבקש ההגנה להוכיח את התקיימותם של התנאים הקבועים בסעיף 5 הנ"ל (ראו: ע"א 2154/07 בריח נ' אבגנים, פסקה 16 [פורסם בנבו] (5.9.2010); רע"א 9071/10 תיאטרון הצפון מרכז אומנויות הבמה בית העם בע"מ נ' בן צבי ([פורסם בנבו], 13.12.2010). להתייחסות לסוגיה זה לפני תחילת תוקפו של חוק עוולות מסחריות ראו והשוו: רע"א 6673/00 עדית סוכנות לביטוח בע"מ נ' לב, פסקה 4 ([פורסם בנבו], 31.10.2000); עניין בן ברוך, 633-634; עניין ורגוס, 436-437; עמית, 436-437). על האינטרסים המתחרים בהקשר זה ועל הצורך לערוך "בדיקה הולמת" טרם הקביעה כי רשימת לקוחות או ספקים פלונית מהווה "סוד מסחרי", עמד פרופ' דויטש באומרו:

> "גם רשימת לקוחות יכול שתהיה סודית, ועשוי שתעניק יתרון מסחרי למי שיודע אותה. הבעיה טמונה במדיניות המשפטית הראויה. החשש הוא מפני פגיעה בלתי-סבירה בחופש העיסוק ובחופש התחרות. המאבק על רכישת הקשר העסקי - עם לקוחות, ספקים ואחרים - הוא תמצית התחרות, וחסימת הגישה לשוק בנושא זה, בפני אחרים, מטילה מגבלה בעייתית. החשש הוא שייעשה שימוש בדיני סודות המסחר, על-מנת למנוע שידול לגיטימי של לקוחות [...] על-כן, רק כאשר רשימת הלקוחות או הספקים נושאת עמה את מטען

> הסודיות הדרוש, לאחר בדיקה הולמת, יש מקום לספק הגנה לרשימה במסגרת [דיני סודות המסחר]. במקרים אחרים, המשמעות של הקניית הגנה עלולה להיות יצירה פסולה של חיוב להימנע מתחרות" (שם, 425 (ההדגשה הוספה). לאבחנות נוספות בהקשר זה ראו שם, 429-444).

להשלמת התמונה יש לציין כי בפסיקתו של בית הדין הארצי לעבודה נדונו ובוארו בהרחבה, בהקשר של סיום יחסי עובד-מעביד, הקריטריונים אותם נדרש בעל-דין להוכיח על-מנת להראות כי רשימת לקוחות או ספקים נתונה עולה כדי "סוד מסחרי" מוגן (ראו: ע"ע (ארצי) 222/99 לוי - קפלאווי, [פורסם בנבו] פד"ע לד 193, 197-196 (1999); ע"ע (ארצי) 1141/00 הר זהב שירותי מזון בע"מ - פודליין בע"מ, [פורסם בנבו] פד"ע לח 72, 81-80 (2002); ע"ע (ארצי) 62/08 לבל - חברת הדקה ה-90 בע"מ, פסקה 8 לפסק דינו של הנשיא ס' אדלר ([פורסם בנבו], 27.12.2009); עניין דאטא פול, פסקאות 32-26 לפסק דינו של השופט ש' צור, פסק דינו של הנשיא ס' אדלר), ונראה כי העקרונות והקריטריונים אשר נקבעו בפסיקתו של בית הדין הארצי לעבודה כאמור, עשויים בהחלט לשמש השראה, בשינויים המחויבים, לגבי מקרים כגון זה שלפנינו הגם שאינם עוסקים ביחסי עובד-מעביד.

11. במקרה דנן וכפי שכבר צוין, לא ערך בית משפט קמא ולו בירור ראשוני בשאלה האם מאגר הלקוחות והספקים של סיגמה אכן מהווה "סוד מסחרי" הראוי להגנה מן הסוג שביקשו המשיבות. בית משפט קמא אף נמנע מלנקוב ברשימת לקוחות או ספקים מסוימת הנושאת עמה את "מטען הסודיות הדרוש" וכן לא תחם את האיסור במקום ובזמן. כמו כן לא דן בית משפט קמא וממילא לא קבע כי קיימת עילה אשר מכוחה ניתן להורות על הצו שניתן בהיקף

הגורף שבו ניתן. במסגרת הדיון שהתקיים בפנינו ביום 21.12.2011 נתנו המשיבות את הסכמתן לצמצום תחולתו של הצו הנדון כך שיתפרש על רשימה של עשרים ושניים לקוחות וספקים ובאופן שתוקפו יוגבל למשך שלוש שנים החל מיום 1.1.2011, אך משלא הושגה בין הצדדים הסכמה ברוח זו, ובהעדר בירור ממצה בסוגיות שפורטו לעיל, אין בפנינו בשלב הנוכחי בסיס משפטי ועיוני מספיק לאשר את הצו ולו במתכונת המצומצמת שהוצעה.

סוף דבר

12. בשל כל הטעמים האמורים לעיל, אציע לחבריי לקבל את הערעור ככל שהוא מתייחס לצו האוסר על המערערים לעשות שימוש במאגר הלקוחות והספקים של סיגמה ולהורות על השבת הדיון לבית המשפט המחוזי על-מנת שיברר את שאלת קיומה של עילה משפטית למתן צו כאמור. בית המשפט המחוזי יקבע את סדרי הדין לצורך השלמת הדיון כאמור ולאחריו ייתן פסק דין משלים.

בשלב זה, ובין היתר בשים לב לכך שהצו הנזכר ניתן לפני למעלה משנתיים ובכל אותה תקופה נמנע מן המערערים להתקשר עם לקוחות וספקים של סיגמה ללא שהונח לצורך כך בסיס משפטי מתאים, אוסיף ואציע כי עד הינתן פסק-הדין המשלים הצו האמור לא יוסיף לעמוד בתוקפו.

לבסוף אציע לחבריי כי בנסיבות העניין לא נעשה צו להוצאות.

ש ו פ ט ת

השופטת מ' נאור:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופט א' רובינשטיין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת א' חיות.

ניתן היום, ז' באדר התשע"ב (1.3.2012).

מ' נאור 54678313-10545/09

ש ו פ ט ת ש ו פ ט ש ו

פ ט ת

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 09105450_V11.doc מו

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן